

เทศน์เช้า วันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรม หยุด ๓ วัน เขาไปเที่ยวตากอากาศกัน ทางโลกเขาไปเที่ยวไปตากอากาศ แต่คนที่มีความตั้งใจเป็นธรรม เขาแสวงหาของเขา ถ้าเขาแสวงหาของเขา เขาแสวงหาสิ่งใด ถ้ารู้จักแสวงหา วันนี้วันปิยมหาราช วันนี้วันสำคัญ ๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว ถ้า ๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว มันเป็นอดีตไปแล้ว ถ้ามันเป็นอดีตไปแล้ว องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนปัจจุบันๆ ไป คิดถึงเรื่องอดีตทำไม

ถ้าไม่คิดถึงเรื่องอดีต คนไม่รู้จักรักเหง้าใจ คำว่า “รักเหง้า” นะ ถ้าไม่ได้ปกป้องรักษาชาติไว้ ถ้าไม่ปกป้องรักษาชาติไว้ ชาติที่เขาเป็นอาณานิคม อาณานิคมเวลาเขาไม่ได้ปกป้องรักษาชาติไว้ ต้องเสียภาษีเพื่อให้อยู่ในพื้นที่ของตนเองนะ เสียภาษีค่าอยู่อาศัย เสียภาษีทุกอย่าง เป็นเจ้าของบ้าน แต่ต้องเสียเงินเพื่ออยู่ในบ้านของตนเอง เวลาถ้าตกเป็นข้าเขา นี่ไง ความสำคัญๆ ความสำคัญอยู่ตรงนี้ไง ความสำคัญที่ท่านปกป้องรักษาชาติเอาไว้ไง ถ้ารักษาชาติเอาไว้เห็นถึงบุญคุณของท่านไหม ถ้าเห็นถึงบุญคุณของท่านนะ รักษาชาติไว้

เรามีรักเหง้าของวัฒนธรรม ถ้ารักเหง้าของวัฒนธรรม พุถึงวัฒนธรรมๆ

“หลวงพ่อกับแม่จากไหน”

เกิดที่นี่ เกิดที่นี่แหละ แต่พ่อแม่อพยพมา เราอพยพมา คนจีนเขาได้อพยพมา เขาได้มาพึ่งพาอาศัย เขารู้จักบุญรู้จักคุณ เขารู้จักบุญรู้จักคุณ เราเกิดที่นี่ เราเป็นคนในสัญชาตินี้ เรามีรักเหง้าของเรา เราไม่รู้จักบุญคุณของคนเลยหรือ ถ้าเรารู้จักบุญคุณของคน เราจะมีสามัญสำนึก เราจะเป็นมนุษย์ขึ้นมา เป็นผู้มีศรัทธภาพ เป็นผู้มีศีลมีธรรมในหัวใจ ถ้าคนไม่รู้จักบุญรู้จักคุณของคน ไม่รู้จักกตัญญูกตเวที ไม่รู้จักพ่อแม่ได้อย่างไร

เวลาพ่อแม่ของเรา พระอรหันต์ของลูก พระอรหันต์ของลูก เขาให้ชีวิตนี้มา ชีวิตที่นั้งอยู่นี้ พ่อแม่ให้มาทั้งนั้นแหละ แล้วพ่อแม่ตั้งท้องมา อาบเหงื่อต่างน้ำเลี้ยงดูมา แล้วจะไม่มีบุญคุณได้อย่างไร ถ้าพ่อแม่ไม่มีบุญคุณ

พ่อแม่มีบุญคุณ แต่เวลาของเรา เรามาทุกข์มายาก ก็เลศค้นหาความทะยานอยากมันบีบคั้นหัวใจของเรา เราก็จะเอาแต่อิสรภาพ เราจะเอาแต่ความพอใจของเรา มันอยู่ที่สายบุญสายกรรมไง

มันเป็นน้ำใจของคน ถ้าน้ำใจของคนดีๆ เขาจะซาบซึ่งบุญคุณคนนั้น เขาจะดูแลสิ่งนั้น คุณติ เวลาคนเขามีครอบครัวขึ้นมา มีลูกคนแรกจะคิดถึงพ่อแม่ทันทีเลย แต่ถ้าคนเขาไม่มีลูกมีเต้า เขายังคิดเรื่องพ่อกับแม่ แต่ถ้ามามีลูกมีเต้าขึ้นมา ด้วยความสัมพันธ์ ด้วยความผูกพันอันนั้นจะระลึกถึงพ่อแม่ทันทีเลย คุณติ อชาตศัตรู เทวทัตไปอยู่ไปเหย้าให้มาฆ่าพ่อ ฆ่าแม่เพื่อจะเอาสมบัติ เวลาลูกเกิดขึ้นมา “ให้ปล่อยพ่อๆ” ปล่อยก็สายไปแล้ว พ่อตายแล้ว พ่อตายเพราะอะไร ตายเพราะคนยุเหย้า ตายเพราะคนอยากได้อำนาจบาตรใหญ่

เวลาลูกเกิด เขามาแข็งแรง เวลาอชาตศัตรู พอมาร่วมกัน เพราะเอาพ่อไปขังไว้ แล้วภรรยาที่กำลั้งจะคลอด เวลามา มาร่วมกันเลย ตกลงว่าใครจะเข้าก่อน ตกลงว่าบอกว่าลูกเกิดก่อน พอรู้ว่าลูกเกิด ด้วยความผูกพัน คิดถึงพ่อแม่ทันทีเลย สั่งปล่อย แต่สั่งปล่อย ปล่อยที่ไหนล่ะ ตายไปแล้ว

นี่เวลาคนมันยุมันเหย้า คุณติ เวลาจิตใจไม่มีหลักมีเกณฑ์ ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ เราคิดถึงกตัญญูกตเวทีที่เป็นเครื่องหมายของคนดีนะ คนดีเขามีกตัญญูกตเวที คนที่มีกตัญญู น้ำขันหนึ่ง ข้าวคำหนึ่งเขายังรู้จักบุญคุณของคน คนที่เขาให้อาหาร ให้ต่างๆ แล้วให้โอกาส ให้น้ำใจ ให้ต่างๆ มาทั้งนั้นนะ รักษาไว้ๆ นี่ไง มันถึงเป็นวันสำคัญไง ถ้าวินสำคัญ

เวลาสำคัญ คุณติ เวลาพูดถึงศีลธรรมวัฒนธรรม เวลาหลวงตาท่านเทศน์แกงหม้อใหญ่ ท่านก็พูดถึงความเป็นอยู่ของสังคม แกงหม้อเล็ก แกงหม้อเล็กก็พูดถึงพระนักปฏิบัติ แกงหม้อจืด เวลาพูดกัน

มีดกับสว่าง มีด สว่าง มันมีกลางคืนและมีกลางวัน มันมีอะไรน่าตื่นตื่น มันไม่มีสิ่งใดเลยนะ ถ้าพูดถึงเข้าไปอย่างนั้น แต่คนที่เข้าไปถึงตรงนั้นได้มันมีมากมีน้อยแค่ไหนล่ะ ถ้ามันมี

มากมีน้อยแค่ไหน ถ้าคนยิ่งเข้าไปถึงตรงนั้นได้ พระอรหันต์ เวลาสิ้นกิเลสแล้วเป็นพระอรหันต์
คูติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ เวลาเป็นพระอรหันต์จะรื้อสัตว์ขนสัตว์
มันมีความเมตตา

เวลาเรากราบนะ เรากราบสัญลักษณ์ กราบตัวแทนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
กราบพระพุทธรูป เรากราบถึงไหม หลวงตาท่านถามว่าเรากราบพระถึงพระไหม ถ้ากราบพระ
ถึงพระ กราบถึงปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมตตาคุณขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เรากราบถึงอันนั้นต่างหากละ ๒,๐๐๐ กว่าปี ๒,๐๐๐ กว่าปี เรายังเคารพ เรายัง
กราบไหว้บูชาของเรากันอยู่ ถ้าเรากราบไหว้บูชาของเราอยู่ เรากราบไหว้สิ่งใด เรากราบไหว้สิ่ง
ใด กราบไหว้เพราะปัญญาของท่าน ความเมตตาของท่าน ทำให้สังคมของชาวพุทธเรามีศีลธรรม
มีจริยธรรม

ชาวพุทธเราเวลาฝรั่งมาเที่ยวเมืองไทย สยามเมืองยิ้มๆ ธรรมะมันเข้าถึงหัวใจ ธรรมะมัน
เข้าถึงหัวใจ มันแสดงออกมาจากน้ำใสใจจริงใจ มันไม่ใช่ปั้นแต่งออกมาไง ถ้ามันแสดงออกมา
จากน้ำใสใจจริงของมัน มันจริงใจ ความจริงใจมันมาจากไหนล่ะ? มาจากการขัดเกลาของ
ศาสนาไง เวลาศานามันขัดเกลา มันดูแลเรามา ดูแลหัวใจ ประเพณีวัฒนธรรมมันขัดเกลาๆ มา
ตลอด ถ้าขัดเกลามาตลอด มันเป็นประโยชน์กับเรา ถ้าเป็นประโยชน์กับเรา ศาสนาทุกศาสนา
สอนให้เป็นคนดี ใจ ศาสนาทุกศาสนาสอนให้เป็นคนดี แต่ดีแค่ไหนล่ะ ดีแค่ไหน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ ไม่มีศาสดาองค์ใด
ปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ทั้งนั้นแหละ พยายามแต่จะสร้างอำนาจ จะสร้างความครอบครอง
แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เราเป็นพระอรหันต์ สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลายเป็น
เพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น ขอจงเป็นสุขๆ เกิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกัน
เลย

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒,๐๐๐ กว่าปีนะ ถ้าพูดถึงถ้าแกงหม้อ
จิ๋วๆ วันคืนล่วงไปๆ วันคืนมันเป็นปัจจุบัน แต่ถ้าต้นไม้มันมีแก่น มันมีเปลือก มันมีกระพี้ ถ้ามัน
มีแก่น มีเปลือก มีกระพี้ ถ้าคนยังเข้าไม่ถึงแก่นอันนั้น ถ้าเข้าถึงแก่นอันนั้นได้มันจบนะ ถ้าเข้าถึง
แก่นอันนั้นไม่ได้ ถ้าเข้าถึงแก่นอันนั้นไม่ได้ เวลาเข้าไปเป็นการไปพลิกแพลง ว่าตัวเองมีแก่น
อันนั้น แล้วชักนำให้คนประพฤติปฏิบัติเสียหายไปหมด

ถ้ามันเป็นความจริงๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาพูดถึงเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิกะ ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้นั้นจะสิ้นกิเลสไป ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม

คำว่า “สมควรแก่ธรรม” สมควรแก่ธรรมต้องทำสัจจะความจริงขึ้นมา ถ้าสัจจะความจริงขึ้นมา ถ้าสมควรแก่ธรรม สิ่งที่ว่าความกตัญญูกตเวที พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ ไม่ต้องสอนเลยละ มันเป็นในหัวใจ ในเมื่อหัวใจมันรับรู้ น้ำใจของเขามันมาจากน้ำใสใจจริงของเขา ถ้ามันมาจากน้ำใสใจจริงของเขา คุณ สิ่งที่เป็นพระอรหันต์แล้วจะคิดอกุศล เป็นไปได้ได้อย่างไร เพราะอกุศล “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้าอีกแล้ว เจ้าจะเกิดบนหัวใจของเราไม่ได้เลย” ถ้าเกิดไม่ได้ อกุศลมันเกิดได้อย่างไร ถ้ามันเกิดบนหัวใจดวงนั้นไม่ได้ อกุศลมันเกิดได้อย่างไร มันเกิดไม่ได้หรอก มันรู้เท่า มันปิดทั้งหมด ถ้ามันปิดทั้งหมด สิ่งนั้นมันนำไปใจได้ นี่สิ่งที่ไว้ใจได้

พูดถึงว่า ถ้าเป็นวันสำคัญๆ วันสำคัญมันมีที่ไปที่ไป คนเรามีรากเหง้า ถ้าเรามีรากเหง้านะ เราทำบุญกุศลของเรา ระลึกถึงบุญคุณของท่าน ท่านได้รักษาชาติ ทำเพื่อประโยชน์กับชาตินี้ไว้ ถ้าทำประโยชน์กับชาตินี้ไว้ เราเป็นผู้อยู่อาศัย ระลึกถึงบุญถึงคุณ ถึงจะไม่ได้เห็นตัวของท่าน แต่ท่านทำของท่านไว้ ประวัติศาสตร์ เราศึกษาของเราได้ ถ้าวันสำคัญ สำคัญ เราถึงมาทำบุญกุศลกันไง แล้วถ้าทำบุญกุศล ทำบุญกุศลเพื่อใครล่ะ เราทำบุญกุศล ใครเป็นคนได้บุญกุศลล่ะ ถ้าเราไม่ได้บุญกุศล เราจะเอาอะไรอุทิศให้ล่ะ ถ้าเราจะอุทิศให้ เราถึงมาเสียสละเพื่อเป็นบุญกุศลของเรา

ถ้าเรามีบุญกุศลแล้วเราอุทิศ อุทิศถึงบุญถึงคุณ อุทิศถึงประโยชน์อันนั้น ถ้าจะอุทิศ ใครเป็นคนได้ก่อน ถ้าเราทำ เราก็เป็นคนได้ก่อน ถ้าเราเป็นคนได้ เราชวนขวายของเรา เราพยายามของเรา ทำเพื่อประโยชน์กับหัวใจของเรา

เวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ สัตถิ สมาธิ ปัญญา ถ้าคนที่มิมีสติๆ คนที่ปฏิบัติเริ่มต้น เวลาที่มีสติมัน อึดอัดขัดข้องไปหมดนะ ทำสิ่งใดก็ไม่ได้ แต่คนที่ถือศีลจนเป็นอธิศีล ถือศีลเป็นความสะดวก ทำผิดไม่ได้เลย ทำผิดปั๊บมันรู้ทันทีเลย เหมือนคนสวดมนต์ เวลาสวดมนต์ สวดมนต์ที่ก็ขี้เกียจ แต่เราสวดมนต์ทุกวันๆ แล้ว ไม่สวดวันหนึ่ง เออ! วันนี้ขาดอะไรไป วันนี้ขาดอะไรไป เห็นไหม ถ้าความเคยชินทำอย่างนั้นแหละ

ถ้าถือศีลๆ เวลาเริ่มต้นใหม่ๆ ก็อี๊ดอึดขัดข้องไปหมดแหละ ทำสิ่งใดก็ไม่ได้ ทำสิ่งใดก็ไม่ได้ แต่เราถือของเรา เพราะศีล ผู้ที่มีศีลจะเข้าสังกมใด ทำสิ่งใด คนที่สะอาดบริสุทธิ์ เจอสิ่งใดก็ไม่กลัวอะไรเลย คนที่มีความผิดพลาดไป เจอเจ้าหน้าที่ก็วิ่งหนีแล้ว ถ้าเรามีศีลของเรา ศีลของเรา เรารักษาของเรา เป็นประโยชน์กับเรา ทำทุกวันๆ จนมันเคยชิน พอเคยชิน มันปฏิบัติได้ง่ายแล้ว ถ้ามีศีล พอมันปฏิบัติได้ง่าย จิตมันมีกำลังของมัน ถ้าทำสมาธิมันก็ทำได้ง่าย

เราทำสมาธิไง ทุกคนก็อยากทำสมาธิ อี๋ลู่ลู่แฉก มาถึงก็นั่งสมาธิ อะไรก็จะทำสมาธิ ใช้ปัญญา ปัญญาของใครล่ะ มันโลกีย์ปัญญา ปัญญาของโลกทั้งนั้นนะ เรายังไม่เข้าใจไง แล้วทฤษฎีมานะด้วย บอกว่า “เราคิดแล้วมีปัญหาๆ เราก็อัดใจทุกอย่างแล้ว เรามีปัญญามากพออยู่แล้ว แล้วปัญญา”

นั่นมันเป็นโลกีย์ปัญญา ปัญญาอย่างนั้นคือปัญญาภิเลสพาใช้ แต่ถ้ามีศีลๆ ของเรา คนมีศีลมีศรัทธา คนมีศีล เวลาจิตใจของเขาเชื่อศรัทธา จิตใจของเขาเชื่อ จิตใจของเขามีน้ำใจของเขา มีน้ำใจของเขา เขารักษาตัวของเขา

ถ้าทำเพื่อประโยชน์กับเรา อย่างน้อยเนื้อต่ำใจ ทำดีนะ คำว่า “ความดี” ทำได้ยาก ความชั่วทำได้ง่าย น้ำไหลลงต่ำทั้งนั้นแหละ ใจมันจะไหลไปอย่างนั้น ถ้าเรารักษาของเราจนมันเป็นไปได้ พอเป็นไปได้ขึ้นมา เราทำสมาธิของเรา พอทำสมาธิของเรา เงินทองซื้อไม่ได้ ถ้าทำสมาธิของเรา คุณดี คนเขามีเงินมีทอง เขาไปห้างสรรพสินค้า เขาต้องการวัตถุสินค้าสิ่งใด เขาซื้อได้หมดแหละ เพราะเขามีเงิน แต่เขาซื้อสมาธิไม่ได้ แล้วเราทำของเราขึ้นมา สินค้าที่มันมีเฉพาะเรา สินค้าที่มีเฉพาะเรา เราทำสมาธิของเรา สมาธิมันเกิดกับเรา บังคับตั้ง สันติทฤษฎีโก มันมหัศจรรย์แล้วถ้ามีครูบาอาจารย์ของเรานะ ท่านบอกรักษาให้ดี ถ้ามีสมาธิแล้วฝึกหัดใช้ปัญญา เวลาปัญญาเกิดขึ้น ถ้าปัญญามันเกิดขึ้น เราเกิดภาวนามยปัญญา

ในบรรดาสัตว์ทั้งหลาย ในบรรดาสัตว์ ผู้ที่เกิดมันมีวิชา มีความทุกข์ ในสโมสรสันนิบาตทุกดวงใจว่าแห้ว ในสโมสรสันนิบาต ในโลกนี้ทั้งโลก ทุกดวงใจว่าแห้ว ทุกดวงใจ เป็นการยืนยันจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครจะหน้าขึ้นขนาดไหน มีสมบัติพัสถานขนาดไหน ทุกดวงใจว่าแห้ว ทุกดวงใจ

ทีนี้พอทุกดวงใจว่าแห้ว ถ้าทำสมาธิได้ สมบัติที่ว่าเงินซื้อไม่ได้ แต่เราทำสมาธิของเราได้ มหัศจรรย์ มหัศจรรย์ที่ไหน มหัศจรรย์ เห็นไหม ของที่อยู่กับเรานะ หัวใจของเราแท้ๆ จิตนี้

ปฏิสนธิจิต เกิดในไข่ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ กำเนิด ๔ จิตมันทำให้เราเกิดมา แต่เรา
เกิดขึ้นมาแล้ว เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมามีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ คำว่า “ธาตุ ๔ และขันธ์ ๕” คือ
จิตนิสัย คือปัญญาของเรา ความรู้สึกของเรามันเป็นเปลือก พอจิตสงบเข้าไป ไปสู่ปฏิสนธิจิต
ไปสู่จิตที่มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ พอไปเห็นเข้า อ้อ! มันมหัศจรรย์นะ แล้วเงินทองซื้อ
ไม่ได้

แต่ในปัจจุบันนี้เวลาปฏิบัติ “ว่างๆ ว่างๆ” ว่างๆ สร้างอารมณ์ อารมณ์ไม่ใช่จิต ว่างๆ
ว่างๆ อารมณ์ทั้งนั้นแหละ แล้วถ้ามันเป็นอารมณ์ มันจะเป็นจิตตรงไหน มันเลยเข้าไม่ถึงใจ คุณ
เปลือก กระทบ แก่น ถ้ามันไม่ถึงแก่น มันไม่รู้จักแก่นเป็นอย่างไรหรอก มันได้แต่ไปถึงต้นไม้
โอบเลย โอ้โฮ! แก่นต้นไม้มันเปลือกทั้งนั้น

แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เราประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้ามันได้จริง เราจะบอกว่ามันมี
คุณค่าขนาดที่ว่าเงินทองเขาซื้อขายแลกเปลี่ยนทางธุรกิจของเขาได้ทั้งนั้นแหละ ทำบุญกุศลนะ
ถ้าจิต เจตนาที่บริสุทธิ์เสียสละสิ่งนั้นไป แม้แต่วัตถุจะมีค่าน้อย แต่เจตนาขามหาศาล คนที่
เจตนาไม่บริสุทธิ์ แม้แต่วัตถุของเขามีค่ามาก ปฏิภาณใจ ผู้ให้ให้ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ใจ
ผู้รับรับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ บุญมันเกิดตรงนี้ไง ถ้าบุญมันเกิดตรงนี้ ถ้าประพฤติปฏิบัติเข้า
สู่สมาธิขึ้นมา มันเข้าไปถึงตรงนั้น มันมีความสงบ มีความสงบ มีความระงับในหัวใจ แล้วมันเข้าไป
สู่หัวใจของตัวเองไง นี่สมบัติแท้ๆ

เขาทำเหมือนกัน เขาต้องไปขุดหาแร่ธาตุของเขา หัวใจของเรา องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าเวลาบิณฑบาตไป พวกมิชฌาภิณฑฐิเขาบอกเลย ภิกษุก็ทำนาสิ มาขออะไรเขากิน ทำนาสิ

องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เราไปอยู่ทั้งวันทั้งคืนเลย สติเป็นเชือก ปัญญา
เป็นผล เราไปหัวใจของเราตลอดเลยละ เราหว่านไปแปลงในใจ เราพลิกแผ่นดินในหัวใจ เราทำ
ตลอดเลย

เทศนาว่าการจนเขาศรัทธา นะ พอศรัทธา จะใส่บาตร องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บอก เรารับไม่ได้หรอก เพราะว่าเราไม่ใช่ฉนิพิกัง ไม่ขอด้วยเสียงใจ

แล้วถ้าอยากศรัทธา อยากทำบุญขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำอย่างไร

ให้อาหารนี้ไปเทลงลำคลอง ไปเทลงน้ำไป เพราะมันไม่มีใครสมควรกับอาหารนี้ เพราะไม่มีใครสมควร ไม่มีใครมีอำนาจวาสนาบารมีเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปฏิเสธแล้ว แล้วใครจะรับได้ ให้ไปเทลงคลอง พอเทลงไป ควันขึ้นทั้งหมดเลย

นี่ไง เวลาคนมีจิตปฏิญญา เวลาบอกว่า ภิกษุที่หว่านก็โกลี ภิกษุที่ทำดี ชาวบ้านเขาต้อง หว่านต้องไถมา เขาถึงได้มีอาหารของเขาใช้ไหม

ภิกษุที่ขี้เมาหว่านไถ หว่านไถด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา หว่านไถขึ้นมาเพื่อ คุณธรรมในหัวใจ หว่านไถขึ้นมาเพื่อความพ้นจากทุกข์ แล้วที่เราทำบุญกุศลกันอยู่ที่นี่ วันนี้อย่าง สำคัญ เราก็ก็นำบุญกุศลของเราเพื่อบุญกุศล เพื่ออุทิศส่วนกุศลนะ สิ่งนี้เราระลึกถึงบุญถึงคุณ ให้ถึงว่าเราเป็นมนุษย์ที่มีวัฒนธรรม มีรากมีเหง้า เราทำของเรา ทำของเราเพื่อบุญกุศลของเรา

ถ้าบุญกุศลของเรา สร้างอำนาจวาสนาบารมีของเรา ถ้าเป็นอำนาจวาสนาบารมีของเรา เราทำของเราเพื่อประโยชน์กับเรา ถ้าใจมันมีคุณธรรมขึ้นมา เวลามันเข้าถึงภายใน ถ้าเข้าถึง ภายใน เรารักษาศีลของเรา เราทำสมาธิของเรา ถ้าทำสมาธิของเรา เราจะหลุดพ้นของเราเอง

เริ่มต้นเราก็ก็นำบุญกุศลเพื่อเป็นอำนาจวาสนาบารมี แต่เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เรา หว่านเราไถ เราหว่านไถด้วยศีล ด้วยสมาธิ ด้วยปัญญา ถ้าหว่านไถเป็นความจริงขึ้นมา ความ มหัศจรรย์เกิดขึ้นนี่ไง

มนุษย์เหมือนกัน แต่ความเห็นในใจไม่เหมือนกัน แล้วความรู้ความเห็นแตกต่างกัน พอ มันแตกต่างกัน คุณจิตที่ต่ำกว่าถึงจิตที่ต่ำกว่าขึ้นมา โสดาบันแก้ไขปัญจนได้ สกิทาคามี แก้ไขโสดาบันได้ อนาคามีแก้ไขสกิทาคามีได้ พระอรหันต์แก้ไขพระอนาคามีได้ แก้ไขได้หมด เลย ถ้าแก้ไขได้ นี่จิตที่สูงกว่า แล้วสูงกว่าต่ำกว่ามันอยู่อย่างไรละ สูงกว่าต่ำกว่ามันอยู่อย่างไร

ยิ่งสูงสุดสู่สามัญ ยิ่งสูงขนาดไหนยิ่งไม่มีสิ่งใดคาในหัวใจเลย

เป็นพระโสดาบันก็ อิม! เป็นพระโสดาบันแล้วนะ เป็นสกิทาคามี โอ้อโฮ! ฉันเป็นพระ สกิทาคามีแล้วนะ ยิ่งเป็นอนาคามีบอกว่าฉันสิ้นกิเลสแล้ว โอ้อโฮ! วางหมดเลย...ติดอยู่นั้นแหละ มันก็มีปฏิญญาของมันทั้งนั้นแหละ พระอนาคามีก็มีกิเลสของพระอนาคามี ไปดูในพระไตรปิฎกสิ เวลาถึงที่สุด คุณจิต พระอนาคามีก็หลงตัวเองว่าเป็นพระอรหันต์ หลงไป

แต่ถ้ามันเป็นความจริง จิตที่สูงกว่าดึงจิตที่ต่ำกว่าขึ้นมาได้ แล้วจิตที่สูงกว่า คุณติ ลูกเราที่เราจะมาวัดมาว่า เราต้องดูแลมา เราต้องฝึกฝนเขามา เราต้องดูแลเขามา เราชักนำเขามา แล้วจิตใจที่สูงกว่า ถึงเวลาเขาว่า “พ่อ ไม่ไปวัดหรือ” ถึงเวลามันทวงเลย ฝึกฝนขึ้นมาถึงเวลาเรียกเลย “แม่ ไม่ไปวัดหรือ หนูอยากไปวัด”

“ไปทำไม”

“ไปเอาช็อกโกแลต”

แต่ของเรา เราจะไปฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อจิตใจของเรา

จิตใจของคน เราดูน้ำใจเขา คนเหมือนกัน แต่ความคิดไม่เหมือนกัน อำนาจวาสนาของคนไม่เหมือนกัน ฉะนั้น เราเกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกัน มีศักยภาพเหมือนกัน แต่เวลาเกิดมาเป็นมนุษย์ มันเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วบอกเกิดที่ไหน? เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในประเทศที่มีพระพุทธศาสนา แล้วเราเกิดในประเทศอันสมควร เกิดจากพ่อแม่ที่เป็นสัมมาทิฐิ พ่อแม่ที่เป็นสัมมาทิฐิ เวลาพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่ที่ดี ลูกๆ ก็ชื่นอกชื่นใจ พ่อแม่สั่งสอนให้ลักให้ขโมย ลูกเกิดมา เขาคัดเขาคั้นในใจของเขา แต่เขาทำของเขาไป นี่เวลาเกิดในประเทศมันเป็นอย่างนั้น

แต่พ่อแม่ที่ดีขนาดไหน พ่อแม่ที่สอนให้ลักขโมย พ่อแม่ก็เป็นพระอรหันต์ของลูกอยู่วันยังค่ำ เพราะให้ชีวิตนี้มา ชีวิตนี้มันเลือกเกิดไม่ได้ไง มันเลือกเกิดจากสายบุญสายกรรมไง เลือกเกิดไม่ได้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก คนไม่ใช่ดีเพราะความเกิด คนจะดีเพราะการกระทำ

คนเรานะ เกิดที่ไหนก็แล้วแต่ เราทำคุณงามความดีของเรา ถ้ามีสติมีปัญญา คนเลือกเกิดไม่ได้นะ แต่เลือกปฏิบัติได้ เลือกขวนขวายได้ เลือกสร้างคุณงามความดีได้ ถ้าทำคุณงามความดีของเรา ดีจากภายนอก ดีจากภายในนะ

วันนี้วันสำคัญ วันสำคัญของชาติ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพราะมีชาติมันถึงมีศาสนา เพราะมีศาสนา ศาสนาอยู่ในชนชาติใด ผู้นำที่ดีคือพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์ที่ดี ๖๐-๗๐ ปี ประเทศไทยร่มเย็นเป็นสุข ครอบข้างเมืองไทยสิ ทุกข์ร้อนไปทั้งนั้น อันนี้วาสนาของเราโดยที่ไม่ต้องซื้อไม่ต้องขาย มันเกิดขึ้นมาไง เรามาเกิดในชาตินี้ เรามาเกิดในสังคมนี้ เรามา

เกิดในประเทศชาตินี้ เพราะบุญกุศลของเรา ฉะนั้น เราระลึกถึง ระลึกถึงคุณงามความดีของเรา ระลึกถึงที่ทำให้เราได้เกิด

มองไปรอบๆ ข้างลิ ขณะที่บ้านเมืองเขาแตกแยก ทุกข์ขนาดไหน ประเทศทั้งประเทศนะ ต้องอพยพ ต้องหนีภัย แต่ประเทศของเรามันจะกระทบกระเทือนขนาดไหนมันก็ไม่ถึงขนาดนั้น ไม่ถึงขนาดนั้น ถ้าไม่ถึงขนาดนั้น เพราะผู้นำเป็นหลักใจ ถ้าไม่มีผู้นำเป็นหลักนะ มันพืดกันไป แล้ว แต่ถ้าผู้นำเป็นหลักนะ ใดๆ ก็อ้างผู้นำ ผู้นำเห็นด้วยๆ แต่มันอ้างไปตลอด ฉะนั้น เราเกิดมาในประเทศอันสมควร ฉะนั้น เราถึงทำบุญกุศลเพื่ออำนาจวาสนาของเราต่อเนื่องไป เอวัง